

[Arbejdsministeren]

duktudviklingsordning til projekter, der særligt kan tilgodese samfundsmæssige behov som f.eks. ressourcebesparelse, miljøbeskyttelse og forbedring af arbejdsmiljøet. En lang række samfundsnyttige projekter er blevet støttet gennem denne ordning.

Endelig vil jeg gerne nævne iværksætterprogrammet og nettet af de regionale teknologiske informationscentre, som bl.a. har til opgave lokalt at undersøge mulighederne for, at kommunale produktbehov kan resultere i lokale virksomheders produktudvikling og produktion.

Jeg vil også gerne nævne, at jobkabelsesforslaget indebærer muligheder for samarbejde mellem samfund og private virksomheder, som regeringen håber lokalsamfundene vil tage imod, og hvor også den lokale teknologiske service kan komme til at spille en stor rolle.

Regeringens erhvervspolitik retter sig imidlertid ikke blot mod nogle bestemte sektorer. Kernen i erhvervspolitikken er et industrielt serviceapparat, som virker over en bred front og står til rådighed for alle virksomheder og brancher med støtte til investeringer, teknologisk fornyelse, eksportindsats og efteruddannelse af medarbejdere, bl.a. med henblik på at sikre de øvrige elementer i en fortsat forbedring af konkurrenceevnen.

Det er regeringens opfattelse, at en alt for sektorspecifik – godt dansk udtryk – erhvervspolitik ikke kan træde i stedet for en erhvervspolitik baseret på en indsats over en bredere front. Det er derfor ikke et spørgsmål om at vælge den ene udviklingsstrategi fremfor den anden. Den generelle og den mere sektor- og brancheorienterede erhvervspolitik må tværtimod supplere hinanden.

Selv om den økonomiske politik, der foreslås i notatet, på længere sigt vil medvirke til at reducere betalingsbalanceunderskuddet, vil en så kraftig udvidelse af investeringerne i den offentlige sektor, som foreslås i notatet, i hvert fald på kort sigt kunne føre til et voksende underskud på betalingsbalancen over for udlandet og på statsfinanserne. Derfor er der grund til en vis tilbageholdenhed, selv om grundfilosofien er rigtig. Jeg skal dog minde om, at regeringen netop her i foråret har orienteret folketinget om, at vi vil fremskynde yderligere offentlige investeringer eller statslige investeringer i et omfang, der svarer til 5 mia kr. Der kan også være pro-

blemer omkring betalingsbalancen, hvor meget man kan dosere ad denne vej, men selve grundfilosofien er rigtig, selv om dimensionerne måske kan forekomme lidt voldsomme.

Selv om regeringen således kan være enig i mange af arbejdsnotatets betragtninger, kan der være uenighed om det tempo, det er muligt at gennemføre de strukturpolitiske foranstaltninger i. Den udbygningstakt, der foreslås i notatet, forekommer ikke på alle punkter realistisk, men jeg synes ganske inspirerende.

I forespørgslen rejses spørgsmålet om, hvilke beskæftigelsesmæssige perspektiver en vækst i industriproduktionen giver. Jeg er enig i, at selv i tilfælde af en stærk produktionsforøgelse kan den direkte beskæftigelse i industrien næppe øges drastisk. Det ses også af de tal, vi har fra slutningen af 1960'erne og begyndelsen af 1970'erne, hvor industriproduktionen jo steg med knap 6 pct. om året, mens industribeskæftigelsen samtidig faldt ganske svagt eller var absolut stagnerende.

Alligevel er en vækst i industriens produktion en klar forudsætning for, at man kan løse en række af de øvrige opgaver, jeg nævnte før.

Flere af de nye teknologier i tilknytning til mikroelektronikkens udvikling har et meget betydeligt produktivitetsfremmende potentiale i sig, som dog især kan forventes at slå igennem på kontorområdet og også i distributionserhvervene og inden for industrien.

En stor del af de mulige fremtidige vækstområder i industrien må imidlertid fortsat forventes at have et relativt arbejdskraftintensivt præg ligesom en vækst i de ikke-vareproducerende erhverv som f.eks. transport, distribution, reklame m.m. Den væsentligste beskæftigelsesmæssige betydning af en stærk forøgelse af industriproduktionen ligger imidlertid i, som jeg sagde før, at en øget industriproduktion vil kunne aflaste betalingsbalancen og dermed give større spillerum for en aktivitetsfremmende politik og hermed øget beskæftigelse over et bredt felt i samfundet.

Sammenfattende kan det således siges, at en udbygning af konkurrencesektoren er nødvendig, hvis det skal lykkes at forbedre beskæftigelsesmulighederne, ikke blot ved at øge beskæftigelsen i denne sektor, men nok så meget på grund af den begrænsning, un-